

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 345/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. augusta 2011 predbežne prerokoval sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., zastúpenej Mgr. J. H., B., vedené pod sp. zn. Rvp 1656/2011 a sp. zn. Rvp 1692/2011 vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12 CoE 136/2010 z 26. mája 2010, sp. zn. 17 CoE 111/2011 z 31. marca 2011, sp. zn. 14 CoE 196/2010 zo 14. júla 2010 a sp. zn. 17 CoE 38/2011 z 31. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 1656/2011 a sp. zn. Rvp 1692/2011 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1656/2011.

2. Sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 6. a 7. júla 2011 doručené sťažnosti spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 12 CoE 136/2010 z 26. mája 2010, sp. zn. 17 CoE 111/2011 z 31. marca 2011, sp. zn. 14 CoE 196/2010 zo 14. júla 2010 a sp. zn. 17 CoE 38/2011 z 31. marca 2011.

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá poskytovaním úverov z vlastných zdrojov.

1. K veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1656/2011

Na základe zmluvy o úvere uzavretej 19. decembra 2002 poskytla sťažovateľka fyzickej osobe (dlžníkovi) úver v sume 398,33 €, ktorý spolu s ďalšími poplatkami bol dlžník povinný vrátiť v 13 dvojtýždňových splátkach. Vzhľadom na skutočnosť, že dlžník neuhradil niekoľko po sebe idúcich splátok, dostal sa do omeškania so splácaním úveru, v zmysle čoho sa stal úver okamžite splatným. Dňa 9. mája 2004 bola notárom spísaná notárska zápisnica podpísaná splnomocneným zástupcom dlžníka a na Okresnom súde Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) bol podaný návrh na výkon exekúcie. Okresný súd z vlastného podnetu „*ex officio*“ bez akéhokoľvek dokazovania či predchádzajúcej výzvy na vyjadrenie sa účastníkom k návrhu súdu na neprípustnosť vykonávacieho konania uznesením sp. zn. 11 Er 1420/2003 z 28. januára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú. Sťažovateľka podala proti tomuto uzneseniu odvolanie. Krajský súd ako súd odvolací uznesením sp. zn. 12 CoE 135/2010 z 26. mája 2010 potvrdil uznesenie okresného súdu. Okresný súd následne uznesením sp. zn. 11 Er 1420/2003 zo 14. decembra 2010 exekučné konanie zastavil. Sťažovateľka podala aj proti tomuto uzneseniu odvolanie. Krajský súd ako

súd odvolací uznesením sp. zn. 17 CoE 111/2011 z 31. marca 2011 potvrdil uznesenie okresného súdu o zastavení exekučného konania ako vecne a právne správne.

2. K veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1692/2011

Na základe zmluvy o úvere uzavretej 12. novembra 2003 poskytla sťažovateľka fyzickej osobe (dlžníkovi) úver v sume 398,33 €, ktorý spolu s ďalšími poplatkami bol dlžník povinný vrátiť v 13 dvojtýždňových splátkach. Vzhľadom na skutočnosť, že dlžník neuhradil niekoľko po sebe idúcich splátok, dostal sa do omeškania so splácaním úveru, v zmysle čoho sa stal úver okamžite splatným. Dňa 3. apríla 2004 bola notárom spísaná notárska zápisnica podpísaná splnomocneným zástupcom dlžníka a na okresnom súde bol podaný návrh na výkon exekúcie. Okresný súd z vlastného podnetu „*ex officio*“ bez akéhokoľvek dokazovania či predchádzajúcej výzvy na vyjadrenie sa účastníkom k návrhu súdu na neprípustnosť vykonávacieho konania uznesením sp. zn. 11 Er 914/2004 z 28. januára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú. Sťažovateľka podala proti tomuto uzneseniu odvolanie. Krajský súd ako súd odvolací uznesením sp. zn. 14 CoE 96/2010 zo 14. júla 2010 potvrdil uznesenie okresného súdu. Okresný súd následne uznesením sp. zn. 11 Er 914/2004 z 15. novembra 2010 exekučné konanie zastavil. Sťažovateľka podala aj proti tomuto uzneseniu odvolanie. Krajský súd ako súd odvolací uznesením sp. zn. 17 CoE 38/2011 z 31. marca 2011 potvrdil uznesenie okresného súdu o zastavení exekučného konania ako vecne a právne správne.

Sťažovateľka v sťažnostiach okrem iného uvádza:

„(...) okresný súd vydal poverenie, t. j. riadne preskúmal exekučný titul pred vydaním poverenia na zahájenie exekúcie. Týmto svojím postupom okresný súd vytvoril sťažovateľovi i povinnému právnu istotu a súčasne legitímne očakávanie sťažovateľa užívať svoj majetok - pohľadávku posilnenú ochranou súdom v rámci dozoru nad núteným výkonom práva, tzv. exekúciou voči majetku povinného.

Následne okresný súd z vlastného podnetu, t. j. bez podnetu exekútora, sťažovateľa alebo povinného(...) zahájil konanie na vyhlásenie neprípustnosti a následne konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením tohto konania neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania o zastavení exekúcie.

Týmto postupom okresný súd porušil zákonom a ústavou garantovanú rovnosť strán, keďže zahájením konania z vlastného podnetu jednoznačne nahradil vôľu jedného z účastníkov exekúcie na úkor sťažovateľa, ktorý zahájením konania stratil právnu istotu a legitímne očakávanie užívať svoj majetok, nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a následným zahájením núteného výkonu práva, tzv. exekúciou.

Z časového hľadiska okresný súd ani krajský súd nijakým spôsobom nezdôvodnil aký verejný záujem povýšil nad verejný záujem dohľadu nad výkonom exekúcie a prečo práve v tomto okamžiku zahájil okresný súd konanie na zastavenie exekúcie, t. j. či v období od vydania poverenia na vykonanie exekúcie do zahájenia konania na zastavenie exekúcie sa zmenili akékoľvek zákonné alebo iné podmienky pre výkon tejto exekúcie alebo exekútor porušil akúkoľvek povinnosť uloženú mu exekučným poriadkom.

Domnievame sa, že cieľom oprávnenia súdu zahájiť konanie na zastavenie exekúcie bez návrhu vyplývajúce z príslušných ustanovení exekučného poriadku je chrániť verejný záujem ochraňujúci účastníkov exekúcie pred nezákonnou činnosťou exekútora v exekučnom konaní. Účelom tohto oprávnenia súdu zahájiť konanie na zastavenie exekúcie bez návrhu nemohlo byť oprávnenie takého súdu nahradiť vôľu oprávneného alebo povinného v exekučnom konaní, keďže obe strany majú exekučným poriadkom garantované rovné postavenie, t. j. povinný mohol zahájiť toto konanie na zastavenie exekúcie na svoj návrh a nebolo potreba, aby súd konanie zahajoval bez návrhu.

V tomto prípade okresný súd ani krajský súd neidentifikovali ochraňovaný verejný záujem, ktorý by bol akokoľvek nadradený (a) verejnému záujmu zachovania rovnosti práv účastníkov v exekučnom konaní a (b) zákonnej úprave, ktorá poskytuje oprávnenie súdu zahájiť konanie na vyhlásenie neprípustnosti exekúcie bez návrhu, čo spôsobuje protiprávnosť zahájenia konania súdom bez návrhu.

Ďalším porušením práva sťažovateľa okresným súdom a krajským súdom v priebehu konania na vyhlásenie neprípustnosti a následne na zastavenie exekúcie, vyplývajúce z odôvodnenia predmetných rozhodnutí, je vykonanie dokazovania z vlastného podnetu a bez znalosti vôle účastníkov konania, a to opätovným preskúmaním exekučného titulu a súvisiacich dokladov najmä predmetnej zmluvy o úvere. V priebehu týchto konaní súd nedal priestor na vyjadrenie účastníkom konania k vykonaným dôkazom ani nedal možnosť navrhnúť nové dôkazy v tomto konaní, ktoré by zvrátili jeho rozhodnutie vyhlásiť exekúciu

za neprípustnú a následne exekúciu zastaviť(...) Dokonca samotné vykonanie dokazovania bez vyjadrenia účastníkov môže byť kontradiktórne(...)

Na záver okresný súd a krajský súd svojim rozhodnutím zlomili právnu istotu účastníkov exekúcie, teda povinného a aj sťažovateľa a aj ich oprávnené očakávanie užívať svoj majetok nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie bez splnenia zákonných povinností a porušením základných práv a slobôd ako sú popísané vyššie.

V nadväznosti na porušenie práva na spravodlivý proces krajský súd porušil svojim rozhodnutím právoplatne zastaviť exekučné konanie voči povinnému aj práva sťažovateľa pokojne užívať svoj majetok. (...)

Podľa názoru sťažovateľa, v posudzovanom prípade, došlo k zásahu do jeho práva pokojne užívať majetok zo strany štátneho orgánu tým, že súd exekúciu zastavil, čím znemožnil nútený výkon práva, na ktorý sťažovateľovi vznikol, na základe zmluvy o úvere nárok a ktorý bol zabezpečený zákonom predpísaným exekučným titulom pod dohľadom súdu. (...)

Pokiaľ ide o vykonanie zásahu vo verejnom záujme, v posudzovanom prípade, kedy súdy z vlastného podnetu zasiahnu do výkonu rozhodnutia takým spôsobom, že zmariť možnosť veriteľa na uspokojenie jeho pohľadávky zo štandardného obchodno-právneho vzťahu, nie je možné považovať za zásah vo verejnom záujme. Podľa názoru sťažovateľa však v danom prípade úplne absentuje požiadavka verejného záujmu. Nie je totiž možné považovať za otázku verejného záujmu znemožnenie vymožitelnosti pohľadávky v prebiehajúcom exekučnom konaní bez návrhu povinného, ktorá má svoj základ vo vzťahu súkromno-právnej povahy.

Pojem verejný záujem je široký a je ho potrebné interpretovať extenzívne. Odňatie majetku(...) môže byť vo verejnom záujme i keď celá spoločnosť priamo tento majetok nevyužíva(...) Zásah do pokojného užívania majetku však napriek tomu musí zachovávať spravodlivú rovnováhu medzi potrebami verejného alebo všeobecného záujmu spoločnosti s požiadavkami ochrany základných práv jednotlivcov.

Pokiaľ ide o požiadavku proporcionality, t. j., či je zásah primeraný sledovanému cieľu(...), sťažovateľ má za to, že zásah (zo strany súdu nie je primeraný sledovanému cieľu. V prvom rade je potrebné podľa sťažovateľa uviesť, že nie je vôbec zrejmé aký sledovaný cieľ mal byť súdom sledovaný. Pokiaľ by nim mala byť domnelá ochrana spotrebiteľa,

sťažovateľ má za to, že prípad nespadá do rámca ochrany spotrebiteľov. Navyše je opätovne potrebné zdôrazniť, že zásahom sa marí možnosť veriteľa (t. j. sťažovateľa) na uspokojenie jeho pohľadávky vzniknutej zo štandardného zmluvného a obchodnoprávneho vzťahu. Ak by aj mal súd za to, že určité dojednania sú v rozpore so všeobecne záväznými predpismi, súd musí podľa názoru sťažovateľa postupovať tak, aby neznemožnil výkon sťažovateľovho práva. Inak povedané zastavením vykonávacieho (exekučného) konania nemôže byť sťažovateľ ako veriteľ ukrátený. Ak je postupom všeobecného súdu znemožnenie vymoženie určitej sumy, ktorá pre sťažovateľa predstavuje pohľadávku, takýto postup je v rozpore s Protokolom I Dohovoru.

Podľa názoru sťažovateľa, tým, že súd zasiahol do vykonávacieho konania (v rámci rozhodovania o zmene osoby súdneho exekútora), tak, že exekučné konania bez ďalšieho zastavil, porušili právo sťažovateľa vlastniť majetok a pokojne užívať majetok v zmysle Protokolu I Dohovoru.“

Sťažovateľka na základe argumentácie uvedenej v sťažnostiach navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1 dohovoru a na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu“ uzneseniami krajských súdov, zruší predmetné uznesenia krajského súdu, veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) alebo Trestného poriadku.

Podľa § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

V danom prípade sa sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 1656/2011 a sp. zn. Rvp 1692/2011 týkajú tých istých účastníkov konania (sťažovateľka a krajský súd), pričom navyše sú takmer identické z hľadiska právnej argumentácie použitej v nich sťažovateľkou, ako aj z hľadiska právneho problému, ku ktorému bude potrebné zo strany ústavného súdu prijať meritórny záver.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažností rozhodol o ich spojení na spoločné konanie podľa § 112 ods. 1 OSP v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde (bod 1 výroku tohto uznesenia).

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon

neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

A. K uzneseniam krajského súdu sp. zn. 12 CoE 136/2010 z 26. mája 2010 a sp. zn. 14 CoE 196/2010 zo 14. júla 2010

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva.

Ústavný súd v spolupráci s okresným súdom zistil, že sťažovateľkou napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 12 CoE 136/2010 z 26. mája 2010 nadobudlo právoplatnosť 26. novembra 2010 a uznesenie krajského súdu sp. zn. 14 CoE 196/2010 zo 14. júla 2010 nadobudlo právoplatnosť 6. septembra 2010.

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začína plynúť dňom, keď nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie práva, t. j. v danom prípade od 6. septembra 2010 a 26. novembra 2010. Predmetné sťažnosti boli odovzdané na poštovú prepravu 1. a 4. júla 2011, teda jednoznačne po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom, preto boli v tejto časti ústavným súdom odmietnuté pre oneskorenosť.

B. K uzneseniam krajského súdu sp. zn. 17 CoE 111/2011 z 31. marca 2011 a sp. zn. 14 CoE 38/2011 z 31. marca 2011

Krajský súd napadnutými uzneseniami sp. zn. 17 CoE 111/2011 z 31. marca 2011 a sp. zn. 14 CoE 38/2011 z 31. marca 2011 potvrdil uznesenia prvostupňového súdu

o zastavení exekúcie. Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že krajský súd označenými uzneseniami porušil právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

1. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Podľa § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Jedným z dôvodov, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku), je prípad, ak súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú [§ 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku]. V posudzovanom prípade okresný súd uzneseniami sp. zn. 11 Er 1420/2003 z 28. januára 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 26. novembra 2010, a sp. zn. 11 Er 914/2004 z 28. januára 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 6. septembra 2010, vyhlásil exekúciu za neprípustnú.

Vzhľadom na uvedené krajský súd správne postupoval, keď o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniam okresného súdu o následnom zastavení exekúcie rozhodol tak, že potvrdil uznesenia okresného súdu o zastavení exekúcie, keďže podľa už uvedených právoplatných uznesení okresného súdu bola exekúcia právoplatne vyhlásená za neprípustnú. Napadnutými uzneseniami krajský súd len interpretoval a aplikoval relevantné ustanovenia zákonov. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania tak nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (resp. základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

2. Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutých uznesení krajského súdu v spojení s uzneseniami súdov prvého stupňa dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutých uznesení krajského súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že nimi došlo k zásahu do práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Všeobecné súdy svojím postupom aplikovali zákony podľa ich obsahu, v danom prípade predovšetkým ustanovenia Exekučného poriadku. Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Preto je sťažnosť v tomto rozsahu zjavne neopodstatnená.

Berúc do úvahy všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. augusta 2011